

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/87/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3617010072
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3617010072.4

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Kováča a sudcov JUDr. Beáty Javorkovej a JUDr. Ondreja Samaša, na verejnom zasadnutí konanom dňa 6. septembra 2017 prejednal odvolanie obžalovaného

F. U.,

nar. XX.XX.XXXX v X., trvale bytom E. XX, t.č. vo väzbe v ÚVV Ilava,

ktoré podal proti rozsudku Okresného súdu Partizánske sp. zn. 1T/27/2017 zo dňa 27.6.2017 a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Partizánske sp. zn. 1T/27/2017 zo dňa 27.6.2017 bol obžalovaný F. U. uznaný vinným z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona, pretože ako nevodič dňa 13.01.2017 v čase o 20:30 hod. viedol osobné motorové vozidlo značky T. J., modrá metalíza tmavá s EČ: X. obci I. nad Z., okres X. po ul. V., kde zavínol dopravnú nehodu tak, že na vozidle jazdil od miestneho pohostinstva „T.“ po miestnej komunikácii smerom k hlavnej ceste I/64, kde odbočil smerom na Partizánske a následne pri odbočení na križovatke smerom na obec H. bol pri „Q. X.“ zastavovaný hliadkou polície, ktorú obišiel a ďalej pokračoval v ceste na obec H. a následne v obci I. nad Z. odbočil na ul. V., kde neprispôsobil rýchlosť jazdy najmä svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla, poveternostným podmienkam, stavu a povahe vozovky a iným okolnostiam a s vozidlom narazil do odparkovaného motorového vozidla zn. O. C. s EČ: X. následne F. U. z miesta nehody ušiel preč, pričom bolo zistené, že motorové vozidlo viedol aj napriek tomu, že mu bol rozsudkom Okresného súdu v Partizánskom č. 3T/7/2011-81 zo dňa 23.02.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 24.07.2012, uložený trest odňatia slobody na 8 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a trest zákazu činnosti na dobu 48 mesiacov, ktorý trval do 25.03.2017.

Bol za to odsúdený podľa § 348 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 4, § 37 písm. m/ Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 14 mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona súd obžalovaného zaradil na výkon trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 4, § 37 písm. m/ Trestného zákona súd uložil obžalovanému trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke na dobu 48 mesiacov. Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku

súd poškodeného X. F., nar. XX.XX.XXXX v X., trvale bytom I. nad Z. XXX s nárokom na náhradu škody odkázal na civilné sporové konanie.

Rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože ho odvolaním napadol v zákonnej lehote obžalovaný. Odvolanie zdôvodnil tak, že sa cíti nevinný. Svedkovia svedčiaci v jeho prospech boli súdom označení ako nedôveryhodní. Hoci súd jeho rodinných príslušníkov označil ako tých, čo mu chcú pomáhať, svedok B. si však splnil len svoju občiansku povinnosť. V uvedený deň celý deň píliť drevo, sestra, keďže bola vnútri v dome nevedela, že sa vzdialil. L. V. mu tiež potvrdil, že v čase nehody šiel domov. A. teda vypovedá tendenčne, v prípravnom konaní všetko presne popísal a na hlavnom pojednávaní už mal amnéziu, je teda zrejme, že klame. Chce sa vyhnúť stíhaniu, aj on ušiel z miesta nehody. Namietajú aj výpovede policajných príslušníkov jednak ohľadom poškodenia služobného vozidla, ako aj ich postupu pri služobnom zákroku. Vyjadrili sa, že vozidlo nemalo kameru, žiada ju zabezpečiť, pretože má za to, že neuvádzajú pravdu. Nie je logické, aby ho v čase sneženia v noci videli za tónovanými sklami vozidla T. J.. Sú voči jeho osobe zaujatí, žiada preveriť, či mali skutočne osobu informátora. Z výpovede F. U. a L. V. jednoznačne vyplynulo, že z pohostinstva odišiel. Žiadal o rekonštrukciu celej veci. T. T. J. zadržovali 2 mesiace, žiada preto daktyloskopické stopy zadovážené z neho. Výpovede svedkov G. a O. sú až na malé detaily zhodné. Okresný súd nerozhodol v jeho veci objektívne.

Odvolanie zdôvodnil aj obhajca obžalovaného, ktorý uviedol, že na základe vykonaných dôkazov nemožno vyniesť jednoznačný záver, že skutku sa dopustil obvinený, prípadne, že sa skutok stal. Svedkovia G., O. a A. sa nezhodli ani v takej veci, kde stálo auto hliadky. Je tu teda vôbec pochybnosť, či auto T. J. vôbec zastavovali, čo by malo byť vyhodnotené v prospech obžalovaného. Ťažko uveriť príslušníkom polície, že za takých podmienok, aké boli v predmetný deň, videli zreteľne v automobile s tmavými sklami obvineného. Žiadali aj kamerový záznam avšak súd tomu nevyhovel. Nebolo podľa názoru obhajoby dokázané, že vozidlo Alfa J. riadil obžalovaný. Namietajú výpoveď svedka A., ktorý je stíhaný za iné závažné skutky, a má motiváciu neuvádzať pravdu, lebo by mu hrozil vyšší trest. Na počudovanie je, že po skutku dostal okno a šok, v dôsledku ktorého si nepamätá na okolnosti nehody. Má za to, že obvineného je potrebné spod obžaloby oslobodiť v dôsledku rešpektovania zásady in dubio pro reo. Navrhuje preto zrušiť rozsudok prvostupňového súdu a pokiaľ sa s uvedeným odvolacím súdom nestotožní, navrhuje s poukazom na pomerne malú závažnosť prečinu, z ktorého je F. U. obvinený a na dĺžku vykonanej väzby uložiť mu trest na spodnej hranici trestnej sadzby, podmienenečne odložený na skúšobnú dobu, pretože na ochranu spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, a obvinený podľa znaleckého posudku nie je pre spoločnosť nebezpečný.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí konanom odvolaní obžalovaného poukázal na správnosť skutkových zistení súdu prvého stupňa, na správnu právnu kvalifikáciu konania obžalovaného a primeranosť uloženého trestu, a žiadal jeho odvolanie podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuť. Obžalovaný na dôvodoch odvolania zotrval.

Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovaného podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na podklade podaného odvolania vykonal verejné zasadnutie a postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť obžalovaným napadnutých výrokov rozsudku súdu prvého stupňa, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo.

Odvolací súd nezistil pochybenia súdu prvého stupňa. Na základe takéhoto preskúmania napadnutého rozsudku dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Súd prvého stupňa vykonal v predmetnej trestnej veci všetky do úvahy prichádzajúce dôkazy a tieto aj správne vyhodnotil, a správne ustálil skutkový stav tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku.

K odvolacím námietkam obžalovaného je potrebné uviesť nasledovné. Výpovede rodinných príslušníkov obžalovaného správne prvostupňový súd zhodnotil ako účelové a nevierohodné. Jednak nekorešpondovali s ostatnými vo veci zadováženými dôkazmi, ale nekorešpondovali ani navzájom, pretože rodinní príslušníci obžalovaného v snahe zaistiť mu alibi na čas skutku sa nezhodli v podstatnej

okolnosti, či bol po celý deň doma alebo nebol. Súd pritom musí hodnotiť dôkazy nielen jednotlivo, ale i ako na seba nadväzujú v celku. Svedok B. pôsobí taktiež nevierohodne, keď z jeho výpovede je zrejмый priateľský vzťah k obžalovanému, rovnako ako jeho osobná zaujatosť voči svedkovi A., preto jeho výpoveď komplexne nemožno zhodnotiť ako vierohodnú, obzvlášť keď sa sám vo väzení ponúkol obžalovanému, že pôjde svedčiť /v tomto prípade proti svedkovi A. v prospech obžalovaného/, otáznu zostáva jeho motivácia k takémuto rozhodnutiu.

Pokiaľ ide o svedkov - príslušníkov Policajného zboru, a obžalovaným namietaných ich svedeckých výpovedí ako svedkov, je potrebné zdôrazniť, že vypovedali zhodne tak v prípravnom konaní, i na hlavnom pojednávaní, a to po riadnom zákonnom poučení. Dokonca tvárou v tvár obžalovanému uviedli, že je tou osobou, ktorá riadila motorové vozidlo T. J.. O vierohodnosti ich výpovedí preto nie je žiadna pochybnosť, na túto nestačí vnútorný pocit obžalovaného, že sa nezhodli v postavení ich vozidla alebo v spôsobe policajného zákroku, ktorý navyše ani nemá s trestnou zodpovednosťou obžalovaného za skutok kladený mu za vinu žiadnu súvislosť. Podstatnou okolnosťou je, že obaja ho poznali z miestnych pomerov, a obaja ho opoznali ako vodiča vozidla T. J.. Kým obžalovaný namieta identickosť ich výpovedí, jeho obhajca namieta, že sa v niektorých veciach nezhodli. Je pritom len prirodzené, že dvaja svedkovia skutku nemusia tento úplne rovnako vnímať a zhodne do detailov aj rovnako popísať. Avšak ich výpovede sa musia zhodovať v podstatných okolnostiach dôležitých pre trestné konanie, a tou je okolnosť, že obaja obžalovaného opoznali ako vodiča vozidla. S týmito výpoveďami svedkov - príslušníkov Policajného zboru je v súlade aj výpoveď svedka A., či svedka V., ktorí potvrdili, že obžalovaný po požití alkoholických nápojov viedol motorové vozidlo, svedok V. ho videl aj do vozidla nastupovať.

Odvolací súd preto nemal žiadne pochybnosti o správnosti skutkových zistení súdu prvého stupňa a s odvolacími námietkami obžalovaného sa nestotožnil. Dôkazy zabezpečené v trestnom konaní preukazovali, že obžalovaný svojím konaním naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák. a to tak po stránke subjektívnej, ako aj objektívnej.

Senát odvolacieho súdu sa preto nestotožnil s názorom obhajoby o potrebe použitia zásady v pochybnostiach v prospech obvineného /in dubio pro reo/, pretože o vierohodnosti usvedčujúcich dôkazov nezistil pochybnosti. Navyše nešlo len o jeden usvedčujúci dôkaz, ale o viaceré výpovede priamych svedkov skutku, a na to nadväzujúce nepriame dôkazy, ktoré spolu dávali ucelenú, logickú a ničím nenarušenú reťaz dôkazov, vedúcu k jedinému záveru o vine obžalovaného.

Na zmenu tohto záveru by nepostačovali ani obžalovaným navrhované dôkazy, ktoré súd prvého stupňa zamietol, či už odtlačky z motorového vozidla, ktoré by len preukázali, že vozidlo viedlo viac osôb bez možnosti zistenia v akom období tieto odtlačky vznikli. Alebo obžalovaným dožadovaný kamerový záznam z vozidla hliadky PZ, pokiaľ členovia hliadky uviedli, že vozidlo týmto nedisponovalo. Z ničoho tiež nevyplývala potreba skúmania duševného stavu svedka A. znalcom, na takýto zásah do osobnostnej sféry svedka nepostačujú ničím nepodložené podozrenia obžalovaného.

S poukazom na uvedené skutočnosti sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia prvostupňového súdu ohľadom viny obžalovaného, a na toto odôvodnenie odkazuje.

Odvolací súd následne preskúmal aj výrok o treste, o ktorom obžalovaný uviedol, že je neprimerane prísny a dospel k nasledovnému záveru. Trest, ktorý bol súdom prvého stupňa obžalovanému uložený podľa zákona upravenej trestnej sadzby podľa § 38 ods.4 Tr. zák. za správneho zistenia jednej priťažujúcej okolnosti u obžalovaného, v trvaní 14 mesiacov nepodmienečne, so zaradením pre výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ako aj trest zákazu činnosti vo výmere 48 mesiacov sa odvolaciemu súdu javil skôr ako mierny.

Obžalovaný už bol v minulosti 4-krát súdne trestaný, a to aj za rovnakú úmyselnú trestnú činnosť, a v súvislosti s týmito odsúdeniami už bol /v posledných 10 rokoch/ aj vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za rovnaký trestný čin. Navyše skutok spáchal v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia pre rovnaký trestný čin, čo vylučuje uloženie mu trestu podmiennečne odloženého na skúšobnú dobu. Taktiež bol v minulosti 5-krát potrestaný aj pre priestupky na úseku

dopravy, ktoré súvisia s jeho aktuálne mu za vinu kladenou trestnou činnosťou. Všetky tieto okolnosti v súhrne dávajú celkový negatívny obraz o osobe obžalovaného.

Uložený trest odňatia slobody spolu so zákazom činnosti vedenia motorových vozidiel akéhokoľvek druhu v cestnej premávke sa teda javia byť odvolaciemu súdu mierne, k podstatne vyššiemu uloženiu oboch bránilo len nepodanie odvolania zo strany prokurátora. Tresty uložené obvinenému sú nevyhnutne potrebné k tomu, aby bol splnený ich základný účel, ktorým je náprava a prevýchova obžalovaného, s poukazom na skutočnosť, že v minulosti mu uložené tak podmienené, ako aj nepodmienené tresty odňatia slobody za obdobnú trestnú činnosť sa u neho absolútne minuli účinkom. Preto ani námietky obžalovaného ohľadom neprimerane vysokého trestu nemohli byť odvolacím súdom akceptované.

Krajský súd preto odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné v celom rozsahu zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.